

"תודעה נשית"

תערוכה קבוצתית בגלריית בית גבריאל

הכתמים והגוונים ועוצמת הקו נחקקים ישירות על הנייר ואי אפשר לשנותם.

אנדי ארנוביץ: ארנוביץ שייכת לעולם המסורתי פוסט-מודרניסטי והיצירות שלה הן חלק משיח פוסט-חילוני. ארנוביץ מנסה ללכוד הכלאות המורכבות בין דת וחילוניות ולא מחליפה אחת באחרת. ביצירותיה ובדימוייה היא בוחנת את הדת והתרבות היהודית. ארנוביץ מאמצת את הגישה כי אמנות היא שדה פתוח ולא מבדיל הין דת ועם.

עמירה דוידוביץ: באמנותה בתערוכה משמשת דוידוביץ בערכות סטריליות של הרפואה ומקנה להן חזות רזה, זמנית ומתכלה. היא משתמשת בהדבקה, בתפירה, בבנייה, שימוש בצילום ושליטה בכמות צבע קטנה ויוצרת עבודה חדשה שונה. חומר הגלם בעבודותיה הן ניסיון חיבור עם פציעת ביתה וביטוי כאב אישי ללא מילים, תוך שיתוף בחוויה הרפואית הקשה.

הדרך בה הנשים מביטות על עצמן על חוויותיהן, על העולם והאנשים היא הדרך שתפגושנה לאורך חייהן. לתפיסות החיים שלהן משקל משמעותי על אמנותן. הפעילות האמנותית והחברתית מתייחסת לעיתים לסביבה בה אנו חיים, מאתרת את דרכי האוכלוסייה ומאפייניה התרבותיים, ותפיסת הנשים את עצמן ואת המין הנשי בכללותו.

אוצרת: אתי עמרם

התערוכה "תודעה נשית" מפגישה חמש אמניות המבטאות תודעה, תחושה ורגש מעומק החוויה, כול אחת בתפיסת המציאות האישית שלה. יום האישה הבינלאומי מאפשר הזדמנות להאיר בצורה צנועה ואינטימית נרטיב מסוים בעשייה המגוונת של האמניות, בכל המגדרים והדתות. מגדרים במקרה זה, הם תרגום חברתי או תרבותי של המין הביולוגי ויצירת זהות. הפעילות האמנותית והחברתית מתייחסת לעיתים לסביבה בה אנו חיים, מאתרת את דרכי האוכלוסייה ומאפייניה התרבותיים ומאפשרת זירת פעולה ומרחב, ולעיתים רצון ליצור שינוי.

אביבית בלס ברנס: בלס מתמקדת בעבודותיה בנקודת מוצא רעיונית. ביצירותיה עולות שאלות על זהות ומקום ודורשים כניסה והתעמקות מעבר לחוויה הראשונית. ביצירה שלה קיים חיבור, זרימה, משיכה וסוג של מעבר למקום או שטח מעבר שלא בהכרח עצמי או אחר.

גילה מילר לפידות: מילר מציגה צלמיות טורסו המנסות לתקשר עם הצלמיות העתיקות והן סמל חזותי פשוט והן להעברת מסר קצר וברור. בתרבויות העתיקות הצלמיות היו מיניאטוריות בעלות סגולות של פרייה ושפע והודגשו בהן האיברים הנשיים. אצל מילר הצלמיות הן בגודל טורסו ומתחברות לפרייה.

טובה אלדר: רוב ציוריה של אלדר הן על נייר ורישומי דיו שחור. באמצעות ציור בדיו מבטאת אלדר ישירות את תודעתה ברגע היצירה. זהו תהליך יצירה חד-פעמי, תוך שילוב בין שליטה ספונטנית, קו, כתם, התבוננות פנימה והחוצה, הזיכרון ותת המודע.

"בין היטן לחדש"

תערוכה קבוצתית בגלריה החדשה של המכון לאמנות בבת ים

הגלריה החדשה של המכון לאמנות, מציגה החודש קבוצת אמנים ישראלים, ממוצא קווקזי, אזרבייג'נים, גיורגים, צ'צ'נים, ארמנים, צ'רקסים ודאגסטנים, בשילוב שלושת הדתות, יהדות, נצרות, איסלם, אשר התחברו ויוצרים יחד. התערוכה עוסקת בחיבור ודיאלוג של האמנות המסורתית לבין האמנות המודרנית. תוך כדי דגש על המזג החם, עוצמת הצבעים והביטוי הכנה של הגאווה הפנימית לתרבות עתיקה. מכאן מלאכת יד, מפה עבודה ממוחשבת, כל האמצעים כשרים. בזמן שהמנהגים שלנו הרימו ידיים, האמנים הושיטו ידיים חמות. מבין העבודות אשר מוצגות בתערוכה ניתן להבדיל בין יצירות ישנות לחדשות. חלק מהעבודות נוצרו באופן מסורתי ובחומרים עתיקים כגון קרמיקה, אבן געשית אובסידיאן ועוד. אמנים אחרים עובדים בטכניקות עכשוויות, רישום על נייר, אמנות גרפית, תלת מימד וציור בשמן על בד. ישנן עבודות שמייצגות את אותן מסורות קווקזיות, וישנן עבודות בעלות ביקורת נוקבת על החברה הישראלית. האמנים המשתתפים:

דוד גלפאין- דוד עוסק במיתולוגיה ארמנית ובנצרות מתוך ראות עיני העם הארמני, העבודות של דוד מלאות בכוח וגאווה. גדלייה אבייב-מתמקד בצבע, הוא חוקר את המזג החם של שורשיו הקווקזים. הוא מתגרה מהצבע כמו שהגבר מתגרה מהאישה. רובישן רגימוב-אמן ממשחק בצבעים ויוצר אין סופר צורות של חיים, רובישן יוצר נופים עדינים כמו שירת הים הכספי. גיטא רזיאל קוראת תיגר לחברה

הסגורה, היא יוצרת עולם מיסטי, עם הרבה עוצמה נשית. נאדיה קל-עוסקת בהסטוריה הצרקסית, היא מספרת על המלחמות, על העוז והגבורה של העם הצרקסי. ארמן גריגוריאן -יוצר בקרמיקה צלחות, עבודות פסיפס ורימונים עם געגועים לארץ מולדתו ולהרי אררט. יהודה רחנייב-יוצר בהשראת שטיחים קווקזים, עם מוטיב של האישה הקווקזית גדולה וחזקה וגם רכה ופגיעה. אנדרניק ברשגיאן - יוצר לפי המסורת הארמנית מאבן געשית שנקראת (אובסידיאן).

אוצר: יהודה רחנייב

